

Over seminaristen en Importpriesters

Een hele PLUSpagina over de nieuwe lichter seminaristen en priesters is te lezen in het NHD van 1 april. Als je het goed leest, begrijp je beter waarom er zoveel onrust in verschillende katholieke parochies in het bisdom Haarlem heerst.

In het eerste artikel over de priesteropleiding in Vogelenzang lees je achtereenvolgens o.a.: het celibaat wordt verheerlijkt omdat je dan niet exclusief kiest voor één vrouw om je liefde te geven. Vroeger zou er dankzij het geloof meer samenhang in de maatschappij geweest zijn. Priesterstudenten houden gewoon contact met de wereld als je maar een GSM op zak hebt en op internet zit. Het leven is hier niet saai als je van boeken, mensen en geloof houdt. De rol van de priester is veranderd. Veel mensen zijn op zoek naar de zin van het leven en het vergt een creatieve aanpak om die groep te bereiken.

In het tweede artikel geven ervaren pastores een kritisch oordeel over de nieuwe lichter collega's:

Ze zijn strak in de leer van Rome en van bisschop Punt, maar op een manier die haaks staat op wat er onder de mensen leeft. Het lijkt wel of ze vooral op theoretische kennis worden beoordeeld tijdens de opleiding, meer dan op persoonlijke kwaliteiten die broodnodig zijn om een parochie te leiden. Juist bij verdriet, verlies en rouw komt het op een persoonlijke band met de parochianen aan en schiet je pastoraal tekort met een starre theoretische benadering.

Ze geven drie praktijkvoorbeelden waarbij pas afgestudeerde priesters die theorie toepassen: Je woont samen, wilt vanwege gezinsuitbreiding voor de kerk trouwen en je pastor weigert de trouwdienst te leiden. Een jonge parochiaan sterft en de familie wil zijn favoriete muziek tijdens de dienst draaien. De pastoor keurt dat af en vindt dat het koor traditioneel religieus repertoire moet zingen. Een doodzieke patiënt wil het sacrament van de zieken ontvangen, maar de pastoor weigert hem de sacramenten toe te dienen wanneer hij hoort dat de persoon in kwestie d.m.v. medicijnen zelf het moment van overlijden wil bepalen.

Gelukkig functioneren een aantal nieuwkomers goed vooral in de zondagsdiensten. Het probleem is alleen dat ze te snel de verantwoordelijkheid voor een hele parochie krijgen en niet zoals voorheen gecoacht door ervaren pastores eerst als kapelaan pastorale ervaring kunnen opdoen. Zowel voor de Nederlanders maar zeker voor de vele buitenlanders onder hen, met hun taal en cultuurproblematiek, geldt dat ze vaak niet thuis zijn in de Nederlandse samenleving van vandaag door hun jarenlange verblijf in een mannenwereld op school en afgeschermd in kloosters.

In alle eerlijkheid wordt gezegd dat de "oude" priesters die tussen de mensen staan en de "nieuwe" die dichter bij God en de leer staan er beide niet in slagen de kerk goed op de maatschappij te laten aansluiten.

Zelf zou ik het artikel willen aanvullen met het volgende:

- Er is structureel iets mis als op Jan Bus en Siem van Diepen na de kritische pastores alleen anoniem willen praten, want ze willen geen gedonder met bisschop Punt. De ervaring leert dat je dan grote kans loopt aan de kant gezet te worden, omdat een open dialoog geen eerlijke kans krijgt. Je mag je mening geven en men gaat formeel over tot de orde van de dag die geregeerd wordt door regels.
- Ik mis de vermelding van de rol van het Neocatechumenaat. Daar waar tegenwoordig persoonlijke problemen in een parochie ontstaan, zijn er in veel gevallen mensen bij betrokken die daar lid van zijn of er mee sympathiseren. Uit meerdere artikelen valt op te maken dat Vogelenzang in feite een priesteropleiding van het Neocatechumenaat is. De gevolgen zijn te raden.

- Ik betreur het dat zoveel buitenlandse priesterstudenten in Nederlandse parochies aangesteld worden. In veel landen met een voor hen vertrouwde taal en cultuur is een schreeuwend gebrek aan priesters. Veel goed opgeleide Nederlandstalige mannelijke en vrouwelijke pastores worden niet aangesteld in parochies. Kardinaal Simonis heeft de getrouwde priester als “viri probati” tijdens de laatste synode als voorstel ingediend en is afgeserveerd. Het zou een zegen voor priesterloze parochies zijn geweest op die manier alsnog een vertrouwenwekkende priester te krijgen die hen nu nog onthouden wordt. De meeste gelovige katholieken begrijpen er niets van. Is het belang van een goede pastorale zorg ondergeschikt aan vermeende bestuurskracht en theologisch zwak onderbouwde Roomse kerkregels?
- In een klein artikel staat: “De moderne pastor komt naar de mensen toe.” Het mag toch niet zo zijn dat trouwe parochianen zich tekort voelen gedaan omdat menige Neo-priester zoveel tijd en energie in evangelisatie en catechese stopt dat hij alleen nog maar tijd heeft voor het onderdeel sacramenten en nauwelijks toekomt aan zijn verantwoordelijkheid van (pastorale) herder van zijn kudde (parochianen.)

Ik onderschrijf het slot van het artikel dat op het gebied van een brug slaan tussen kerk en maatschappij nog veel moet gebeuren. “De kerk is veranderd, nu de wereld nog.” Of staat het andersom geschreven?!

Sjaak Stegers.